

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 209/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. marca 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátkou JUDr. Andreou Tkáčovou, Magurská 3, Košice, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 603/2015 a jeho rozsudkom z 22. novembra 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. februára 2017 osobne doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Andreou Tkáčovou, Magurská 3, Košice, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 603/2015 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho rozsudkom z 22. novembra 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania vedeného Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 20 C 60/2007 v procesnom postavení žalobcu, v ktorom sa žalobou z 10. septembra 2007 domáhal proti obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „žalovaná“), zaplata sumy 16 596,96 € s 8 % úrokom z omeškania od 16. februára 2007 do zaplata z titulu nevyplatenj odmeny na základe zmluvy o uplatnení práva na riešenie vynálezu č. 4/1999 z 30. marca 2005 (ďalej len „zmluva“).

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 20 C 60/2007 z 10. apríla 2015 (ďalej len „rozsudok z 10. apríla 2015“) žalobu sťažovateľa zamietol. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu z 10. apríla 2015 potvrdil ako vecne správny.

Sťažovateľ zdôrazňuje, že 30. marca 2005 uzatvoril so žalovanou zmluvu, v zmysle ktorej mu bola žalovaná povinná vyplatiť odmenu, ktorej výška sa vypočíta z najvýhodnejšieho ekonomického prínosu dosiahnutého za 1. až 5. rok využívania vynálezu „*Oceľové plechy valcované za studena so zvýšenými pevnostnými vlastnosťami pre tlakové nádoby a radiátory*“ podľa sadzobníka A prílohy č. 1 k norme CN/CA3/2003.

Sťažovateľ namieta, že všeobecné súdy rozhodujúce v jeho veci sa nezaoberali rozhodujúcou okolnosťou, podľa ktorej je pre vznik práva na odmenu právne relevantnou skutočnosťou vytvorenie vynálezu a prechod práva na riešenie z pôvodcu na zamestnávateľa. Podľa sťažovateľa nie je pri určovaní výšky odmeny relevantnou skutočnosťou to, či zamestnávateľ technické riešenie reálne použil alebo uplatnil, ale to, aký potenciálny prínos technické riešenie môže mať.

Sťažovateľ argumentuje, že na preukázanie týchto skutočností navrhol vypočúť [REDAKOVANÉ], ktorého však všeobecné súdy nevypočuli a jeho stanovisko vôbec nebrali do úvahy. Nesprávnym úradným postupom všeobecných súdov došlo podľa sťažovateľa aj k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu podľa „§ 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku“, a to z dôvodu, že okresný súd doručil odborné vyjadrenie súdneho znalca [REDAKOVANÉ] sťažovateľovi na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 10. apríla 2015, pričom sťažovateľ nemal možnosť si odborné vyjadrenie „preštudovať a požiadať odborníka z danej oblasti o stanovisko k tomuto odbornému vyjadreniu“.

Sťažovateľ ďalej namieta neodbornosť a zaujatosť súdneho znalca, ktorý vypracoval znalecký posudok č. 3/2013, v ktorom sa podľa sťažovateľa súdny znalec „dopustil závažných chýb, ktoré môžu mať dosah aj na uvedené prebiehajúce súdne konanie a následne konečné rozhodnutie súdu a jednoznačne je vyhotovený jednostranne v prospech žalovaného“.

Podľa sťažovateľa sa „žalovaná... na pojednávaniach bránila všetkými možnými spôsobmi v snahe účelovo zatajovať skutočné ekonomické prínosy využívaním vynálezu, súdom určený znalec im v tom svojou nečinnosťou pomáhal podľa nášho názoru. V hodnotenom päťročnom období od 1. 11. 1999 do 31. 10. 2004 bolo vyrobených 62357,7 t plechov akostí KODUR 220SR a 84020,5 t akostí KOSIL 200SR. Túto skutočnosť potvrdil aj vtedajší riaditeľ DZ SV a [REDAKOVANÉ], ktorý interným oznámením postúpil predmetnú vec [REDAKOVANÉ], v tom čase vedúceho odboru TPO... Súd prvej inštancie sa tým nezaoberal a ani znalec sa s tým nevysporiadal vo svojom znaleckom posudku napriek tomu, že žalobca na to niekoľkokrát upozorňoval.“

Sťažovateľ zdôrazňuje, že nemôže akceptovať negatívny výsledok ekonomického hodnotenia, keďže sa opieral o reálne úspory, pričom žalovaná uviedla, že zo samotného „využívania PV 4/1999 nevznikol kladný ekonomický prínos, avšak nepredložil o tom žiaden dôkaz ani nevyvrátil doklady a tvrdenia, ktoré predložil žalobca“.

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie

základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu postupom krajského súdu v napadnutom konaní a napadnutým rozsudkom, napadnutý rozsudok krajského súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľovi prizná úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v súvislosti so skúmaním podmienok konania o sťažnosti sťažovateľa v rámci jej predbežného prerokovania zistil, že sťažovateľ podal okresnému súdu 28. februára 2017 dovolanie smerujúce proti napadnutému rozsudku krajského súdu. Ústavný súd taktiež zistil, že okresný súd spis vzťahujúci sa na konanie vedené

pod sp. zn. 20 C 60/2007 na rozhodnutie o podanom dovolaní do dňa predbežného prerokovania sťažnosti Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ešte nepredložil.

Pri posudzovaní sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

Ústavný súd odkazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. V konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci sťažovateľ podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty prijateľné. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu ako predčasné (m. m. IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 467/2013).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd pripomína, že aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho

opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Zároveň ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre opakovane podčiarkuje (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní sa považuje v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľ v prípade podania dovolania podal zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť ako oneskorene podanú (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. 11. 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa uplatnením zásady *ratio temporis* odmietol ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2017